

El viratge definitiu de Bauzà

El que havia intentat Matas ho ha fet Bauzà: el viratge del PP balear cap a posicions absolutament anticatalanistes.

El canvi de la dreta política balear envers el català que va representar Jaume Matas només va ser, per dir-ho d'alguna manera, l'aperitiu del que vindria després amb José Ramón Bauzà.

L'ofensiva anticatalanista. La pèrdua del poder el 2007 va deixar el PP quasi com un boxejador que està al caire del KO. Matas abandonà la política i el partit entrà en una fase de gran tensió entre els diversos grups interns. Aquell mateix estiu, el representant del sector anticatalanista, Carlos Delgado, posà en marxa una estratègia –decidida en reunions, amb altres quadres dirigits i gent de fora del partit, celebrades en una possessió de la rodalia de Palma– que tenia per objectiu obtenir la presidència del partit o, en el seu defecte, ser el futur candidat a president del govern en les eleccions autonòmiques de 2011. Podria fer la sensació que les pretensions eren excessives per a qui mai no s'havia presentat a l'elecció interna, no obstant cal tenir present que Delgado era aleshores la referència de poder institucional més important del PP a Balears, per tal com tenia majoria absoluta a l'Ajuntament de Calvià.

Immediatament, el diari *El Mundo-El Día de Baleares* començà a publicar una mena d'enquestes –via telefònica i e-mail– entre els seus lectors a veure qui s'estimarien més que fos el president del PP post-Matas, si Rosa Estaràs, imposada per la direcció central des de la fugida de Matas, o Carlos Delgado, entre més noms que no tenien la més mínima importància. Naturalment, Delgado era qui més s'estimaven els lectors. Val a dir que aquest diari era –com ho és ara– l'únic entregat

amb passió a la causa del PP i, per tant, el més llegit entre la militància conservadora.

Per un altre cantó, Delgado donava tot el suport que podia al grup anticatalanista Círculo Balear, el líder del qual, Jorge Campos, era càrrec de confiança política a l'Ajuntament de Calvià, presidit per Delgado, és clar. El Círculo incrementà fort ferm des de l'estiu de 2007 la seva dedicació a l'*agit prop* anticatalanista.

En el congrés del PP balear de 2008 el de Calvià s'hi presentà contra l'oficialista Estaràs, la qual obtingué el 66% contra el 34%. Malgrat la claredat de la derrota de l'anticatalanista, els suports mediàtics de Delgado –els diaris citats a més de *Libertaddigital.com*, del predicador radiofònic ultradretà Jiménez Losantos– analitzaren que havia estat un resultat curt. L'estratègia d'assalt

a la cúpula del PP no s'aturà. De fet, el mateix Delgado, en finalitzar el recompte del congrés, digué: “Esper que no hi hagi [en la direcció] baixades de calçons en la defensa del castellà”. Era una forma d'anunciar que continuava en peu de guerra.

Els escàndols de corrupció que afectaven el PP, que ara i adés esclataven, acabaren minant a l'últim la resistència d'Estaràs. La presidenta, deprimida, arribà a dir: “No poso la mà al foc per ningú”, referint-se als seus companys. El 2009 ja no pogué aguantar més. Demanà a Rajoy que la fes candidata al Parlament europeu, cosa que li va concedir. I per les eleccions de juny d'aquell any es convertí en eurodiputada. Immediatament abandonà la presidència del PP balear, la qual anà a parar –novament mitjançant imposició de la direcció central– a les mans del desconegut batlle de Marratxí, José Ramón Bauzà. Desconegut només parcialment. De fet aquest setmanari havia analitzat ja el 2008 que el de Marratxí tenia manifestes probabilitats de ser el futur president del PP i candidat a les eleccions de 2011.

El viratge de Bauzà cap a l'anticatalanisme no té cap antecedent tan intens a la història del PP ni d'AP.

L'obsessió de Bauzà per imposar el famós TIL a l'ensenyament ha provocat una reacció social massiva en contra, liderada pels professors de l'educació pública.

Delgado 'v' Bauzà. Tan bon punt va ser imposat com a nou president del PP, Bauzà va ser rebut per la desconfiança de quasi totes les *famílies* internes del partit. Especialment la representada per Delgado. El de Calvià, a través de les seves falanges mediàtiques, continuava agitant la bubota de "l'opressió catalanista" que, a parer seu, estava duent a terme el govern de Francesc Antich (2007-2011). Eren els anys, d'altra banda, durant els quals a Madrid la histèria anticatalanista es va desfermar absolutament en els ambients conservadors. Delgado superà les fronteres illenques. Adquirí la condició d'interlocutor balear preferit per a tota la ultradreta madrilenya, la qual el presentava com l'home "sense complexos" davant del catalanisme illenc, l'exemple que hauria de seguir tot el PP amb relació a Catalunya. Mentre, la premsa *amiga* balear el convertia en una mena de líder de la *regeneració* ètica en el PP que havia de deixar enrere el passat obscur de Matas. Tot plegat li donava una empena i una presència mediàtica com mai no havia tingut un líder anticatalanista.

En dos anys s'havia creat a les Illes una completa xarxa d'acció anticatalanista. La cara i els ulls, Delgado; el gran suport mediàtic, *El Mundo-El Día de Baleares* –entre d'altres–, i la falange d'agitació social, el Círculo Balear,

activada intensament: el maig de 2008 convocà una manifestació que el seu líder titllà "d'històrica" a la qual, segons el seu parer, hi havien concorregut "més de 20.000 persones", allà on tothom n'havia comptat, a tot estirar, 2.000.

Tot estava preparat, doncs, per a intentar per segona vegada l'assalt a la direcció del PP, partit que continuava immers en una situació interna caòtica. Delgado, en efecte, semblava que tenia probabilitats d'assolir el seu objectiu.

Però Bauzà va saber actuar amb intel·ligència. Aconseguí el suport de regionalistes, de la poderosa agrupació de Palma i de pràcticament tots els *barons* –dirigents territorials– i així assolí la victòria en el congrés de març de 2010 davant Delgado: 70% contra el 30%.

Bauzà, contra el català. Sorprenentment, Bauzà va captar Delgado per a la direcció del partit. No sols això, sinó que de bon començament mostrà clars signes de compartir l'anticatalanisme del de Calvià. En la campanya

Bauzà ha provocat la més gran mobilització per la llengua catalana

electoral, de fet, va ser una de les seves banderes. El resultat, amb una històrica majoria absoluta, deixava Bauzà amb les mans lliures per a fer el que volgués.

I el que volgué va ser marginar importants peces del regionalisme intern del PP alhora que elevava Delgado a conseller de Turisme. El fet que posés al capdavant d'Educació Rafel Bosch feia pensar que optava per situar-se entre el catalanisme més actiu i l'anticatalanisme. Però quan destituí Bosch, l'abril passat, quedava molt clar que es tirava de cap a la mar anticatalanista. Delgado havia perdut dos congressos, però finalment les seves tesis de no tenir "complexos" davant del catalanisme s'havien imposat.

És a partir d'aleshores que el president ordena tirar endavant com sigui el trilingüisme i quan, clarament, busca l'enfrontament amb els professors. Si més no, amb alguns professors, els que ell considera "catalanistes" i que la diputada Aina Maria Aguiló, del PP, calculà en "uns dos mils" –sobre 11.000 aproximadament– que "fan política a les aules". El que segurament no s'esperava mai Bauzà, ni ningú, és que la reacció en contra del famós TIL –com aquest setmanari ha contat durant les darreres setmanes– fos tan massiva entre el professorat, que tingués mostres de solidaritat arreu dels Països Catalans, que la mobilització superés l'àmbit estricte de l'educació i que el moviment tingués un ressò tan ampli en els mitjans de comunicació peninsulars, tant en els de Barcelona com en els més progressistes de Madrid.

Aquest passat diumenge s'haurà celebrat a Palma una manifestació contra el TIL i, en general, de rebuig a la política lingüística i de retalls a l'educació del govern de Bauzà, que haurà estat històrica per la gernació que amb tota seguretat hi deu haver participat. En els dies anteriors, la Conselleria d'Educació negociava amb els sindicats si podien arribar a un acord per desconvocar la vaga de docents. Passi el que passi, el viratge de Bauzà cap a l'anticatalanisme més descarnat haurà provocat una resposta social sense precedents i caldrà veure si té o no conseqüències dins del PP mateix.

Miquel Payeras